

Momi, educația actuală și Sfinții Trei Ierarhi

Cei mai mulți dintre noi, cei care avem copii, ne dorim pentru ei o carieră de succes în cele mai interesante și atractive domenii din societate. Îi vedem medici de talie internațională, profesori universitari, piloți, judecători etc și pentru acest lucru îi trimitem la școli înalte, îi cultivăm cu meditații peste meditații, astfel încât să devină cineva.

Acest tablou cu nuanțe accentuate de gri se regăsea la loc de cinste și pe peretele societății în care trăiau Sfinții Părinți, deci nu este nimic nou sub soare. Am dat accidental peste un text al Sfântului Ioan Gură de Aur care prezenta situația din timpul său:

În vremea noastră fiecare părinte își dă silința să instruiască pe copiii lor în meserii, în arte, în știință, în oratorie, dar niciunul nu se interesează cât de puțin să educe sufletul lor. Nu vă încetez a cere, înainte de toate celelalte, să dați copiilor voștri o bună educație.

Departa de mine gândul de a critica sistemul de învățământ ori școlile de prestigiu care cultivă cu excelență pregătirea intelectuală, ci doar tendința noastră de a ne transforma copiii în tobă de carte, iar parte sufletească o lăsăm la mila Domnului.

Am descoperit de curând și o alternativă la instruirea strict profesională, care lasă educația sufletului pe plan secund. Este vorba de școlile ortodoxe. Am ales să fac o vizită liceului bucureștean patronat de Sfinții Trei Ierarhi care își serbează ocrotitorii joia aceasta.

Interesat ca jurnalist, dar și ca tată a doi copii, am plecat spre una dintre locații aflată pe Strada Virgiliu, nr. 44. Am fost întâmpinat de inițiatorul proiectului, părintele Vasile Gavrilă, un om care nu are nevoie de prea multă prezentare: duhovnic iubit de tineri, realizator de emisiuni, cadru didactic universitar, scriitor prolific și om dedicat educației creștine.

În așteptarea pauzei, am stat de vorbă cu părintele pe holul școlii.

„Ne-am gândit că trebuie să avem o școală care să răspundă cerințelor părinților și copiilor de educație, de pregătire în raport cu știința, cultura, artele și, în același timp, să aibă o abordare din perspectivă creștină”, mi-a mărturisit părintele despre începuturile școlii care a fost înființată în 2010.

Acreditarea a primit-o în anul 2016, iar statutul liceal l-a dobândit în 2017.

Deși ideea i-a aparținut, a pus-o în practică cu ajutorul comunității de la paraclisul Sfântul Nicolae Ghica. „Am generat o emulație în jur, am discutat cu mai multe persoane; proiectul a fost foarte bine primit, iar primii învățători și profesori au venit chiar din comunitatea bisericii noastre, foști studenți care au frecventat biserica și care acum erau profesori. Cu ei am făcut primul corp profesoral”.

În timp ce părintele vorbea despre faptul că școala nu este confesională și că se diferențiază de o instituție de învățământ obișnuită prin abordarea pe care o are față de actul educațional, o fetiță îmbrăcată într-o uniformă de un albastru profund, cu roșu în obraji asortat cu eșarfa, a ieșit din clasă probabil pentru a se spăla pe mâini. După un sărut mâna timid ne-a cerut scuze pentru că a întrerupt discuția și și-a văzut de drum.

M-am simțit ca în epoca victoriană în care doamnele salutau printr-o reverență aristocrată. Plăcut surprins de bunul simț și de eleganța gestului, am ascultat în continuare discursul părintelui care era deplin argumentat de atitudinea fetiței cu pistrui.

„În numeroase rânduri, elevii liceului nostru au fost remarcați pentru eleganță, educație și pregătirea deosebită, chiar de excelență în unele situații, pentru capacitatea de adaptare la diferite situații, pentru inocența și maturitatea pe care am manifestat-o în raport cu societatea”, a completat părintele Vasile care ne-a explicat că școala dorește să răspundă nevoilor concret-educaționale ale copiilor care s-au născut, au crescut și se formează în „cultura societății contemporane”.

Mimetismul și educația

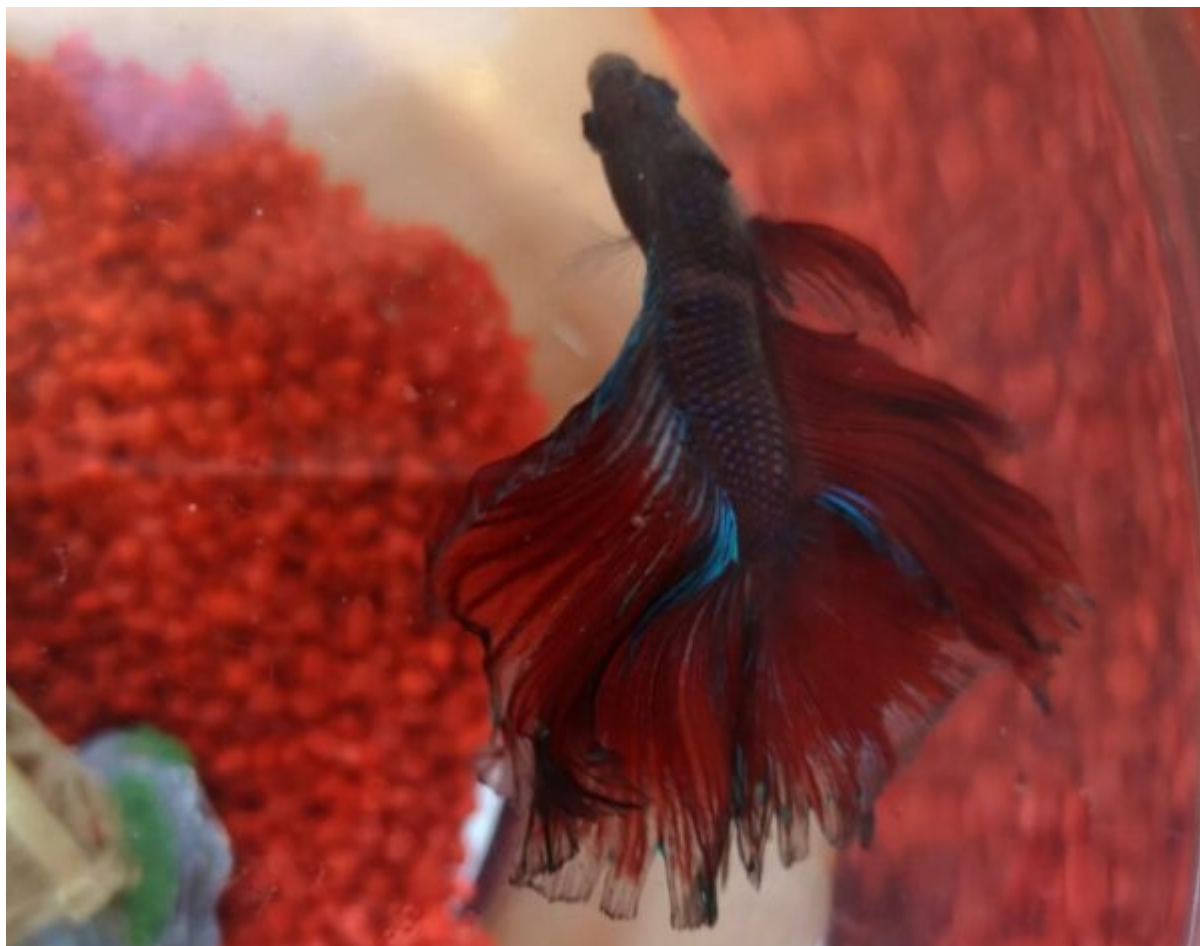
„Mă tem că prea mult, în societate, implicit și în școală, se practică mimetismul: copiem de la alții fără a ne ști nevoile, fără a ne cunoaște bine copiii și specificul lor, aplicându-le reguli și pedagogii străine”, a spus părintele Vasile.

„Preocuparea principală a școlii este să descopere metode și pedagogii adecvate, prietenoase și eficiente pentru formarea și dezvoltarea personalității copilului. Atât educația cât și actul de predare, învățare și evaluare se realizează din perspectiva unei pedagogii creștine, din perspectivă evanghelică, bazat fiind pe valori culturale, științifice și artistice autentice”.

Modelul educațional a fost împrumutat de la Sfinții Trei Ierarhi de la care au preluat diferite aspecte privind „pedagogia, raportarea la cultura clasică și contemporană, precum și relația dintre Școală și Biserică”.

Referitor la Pedagogie, părintele a subliniat că principiile promovate de Sfinții Trei Ierarhi „sunt indiscutabil actuale, pentru că sunt perene” și a enumerat câteva dintre ele: abordarea copilului ca unicitate și chip al lui Dumnezeu; acordarea atenției cuvenite fiecărui copil, găsindu-i dascălul cel mai potrivit, reflectat în selecția corpului profesoral; atenția sporită în raport cu „atacurile” asupra copilului, care pot veni și din interior și din exterior, în condițiile unei societăți foarte provocatoare; selectarea principiilor promovate de diferite școli de pedagogie, fără a le respinge nici pe cele clasice, nici pe cele contemporane.

Pauze în acorduri simfonice

Discuția noastră a fost întreruptă însă de acorduri simfonice. Un fragment din Anotimpurile, renumita creație a compozitorului Antonio Vivaldi, a început să răsună din boxe de pe hol anunțând că s-a încheiat ora. Părintele mi-a răspuns înainte ca întrebarea mea să capete glas: „Era prea banală soneria obișnuită. Am ales să o schimbăm ca să dăm culoare”.

Îl urmez pe părintele Gavrilă în clasă și, în timp ce ne face prezentările, încerc să procesez informațiile primite gândindu-mă că poziționarea între primele 10 școli din București și faptul că 52% dintre elevii instituției de învățământ au fost premiați la olimpiade și concursuri locale, naționale și internaționale nu sunt aspecte de neglijat.

În timp ce copiii se pregăteau de ora de desen, îl observ pe Momi, un betta splendens, care înota monoton în acvariul curat și îngrijit din apropierea catedrei. Era liniștit. Parcă în deplină armonie cu atmosfera care domnea în clasă, și care nu era una impusă de prezența unor străini, ci pur și simplu era altceva, era o stare.

Am rămas cu privirea ațintită la Momi când Maria, o fetiță din a treia bancă, îmi spune că peștișorul a primit numele prin votul clasei și că reprezintă

responsabilitatea întregului colectiv.

„Cinci bobite de mâncare pe zi, nu mai mult trebuie să primească Momi”, îmi transmite Maria care mă asigură cu o voce responsabilă că apa din acvariu este schimbată de două ori pe săptămână.

Nu trece mult timp și Vivaldi îmi reamintește că s-a sunat de intrare. După câteva momente își face apariția profesoara de desen, artistul plastic Cosmina Dragormir, și începe ora cu tematică iconografică, în contextul concursului dedicat ocrotitorilor școlii.

Fiecare copil a ales un sfânt pe care să-l reprezinte artistic. Mă așez în spatele unei fetițe și urmăresc cu atenție dexteritatea cu care îl pictează pe Sfântul Vasile cel Mare. Curios fiind, nu rezist și o întreb dacă are un sfânt pe care îl simte mai apropiat de inima ei. Nu apucă să răspundă, deoarece colegul ei Eric îmi spune că îl are prieten pe Sfântul Luca al Crimeei.

„Mi-a plăcut de mic de el. Am auzit de la mama despre Sfântul Luca, apoi am văzut filmul despre viața lui. M-a impresionat”.

O altă fetiță mi-a spus cu o voce hotărâtă că îi este dragă Sfânta Teodora de la Sihla, dar că îl simte apropiat pe monahul Iosif Vatopedinul al cărui nume îl poartă fratele ei mai mic.

La finalul orei am purtat o discuție cu Cosmina Dragormir care a definit liceul Sfinții Trei Ierarhi ca o „mare șansă”. „Am acea stare a omului care nu are niciodată nevoie de concediu pentru că ei, copiii, locul acesta și colegii sunt o vacanță și o bucurie permanentă”.

Diferența între liceul ortodox în care își desfășoară activitatea și alte instituții de învățământ constă în „conceptul pe care îl utilizează, oamenii care îi pășesc pragul și resursele ei”.

„Poate judec subiectiv, dar această școală le are la maximum pe toate trei”, a spus profesoara.

„Copiii provin din familii cărora le este mai importantă educarea caracterului copiilor lor decât ridicarea la un standard de realizări profesionale cu care sunt terorizați bieții copilași din țară și din toată lumea asta. Li se ignoră toate nevoile lor sufletești și de dezvoltare personală și se pune accent doar pe pregătirea lor la materiile de examen”, a atenționat Cosmina Dragomir.

„Noi încercăm ca în fiecare copil să descoperim potențialul și locul în care el poate să meargă să facă progres și să ajungă un om mare. Nu trebuie să fie o anumită

meserie, ci le căutăm darul de la Dumnezeu, pentru că fiecare se naște cu un dar”. Școala ortodoxă, o investiție pe termen lung
Înainte să plec din școală, am mai stat un pic de vorbă cu părintele Vasile Gavrilă. Am trecut prin cancelarie, dar ne-am plimbat în mare parte pe holurile școlii, printre cei mici.

Mi-a plăcut viziunea sa vis-a-vis de rolul pe care îl are o astfel de instituție de învățământ într-o societate secularizată și secularizantă. „Nu oprește acest proces (al secularizării – n.r.) pentru că nu are această forță, ci școala îl pregătește pe copilul de astăzi, adultul de mâine, cum să întâmpine acest proces, fără a fi zdrobit de el”.

El a remarcat că „se vorbește mult despre și împotriva secularismului”, dar nu s-a venit cu soluții concrete, pe când „școala creștin-ortodoxă se impune într-o astfel de societate ca o necesitate, ca un colac de salvare și ca o soluție, între altele, în fața pericolului distrugerii valorilor culturale, spirituale și chiar antropologice”.

Impactul unei asemenea școli, iar acest lucru se va vedea în timp, este o investiție pe termen lung, dar și scurt și mediu.

Nici față de utilizarea unor mijloace moderne în procesul educațional părintele nu a fost reticent.

„Educația nu poate face abstracție de descoperirile tehnicii moderne din toate domeniile, inclusiv din domeniul Inteligenței Artificiale. Rolul școlii noastre este de

a forma elevii cum să folosească tehnologia fără a fi dominați de ea, de aceea și Liceul Teoretic Sfinții Trei Ierarhi o folosește atât cât îi poate sluji în performanța educațională” mi-a spus părintele care a subliniat necesitatea unui echilibru.

Școala a creat sisteme, platforme prin intermediul cărora se comunică și se promovează activitățile școlare și extrașcolare, fără a înlocui însă cartea tipărită, caietul, stiloul și caligrafia.

După mai bine de trei ore petrecute în cadrul liceului am plecat cu un sentiment de pace, poate de la starea de liniște regăsită în rândul copiilor care frecventează cursurile instituției. Oare ce mai face Momi?

basilica.ro